

Warszawa, dnia 21 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 633/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Adam Bednarczyk

SO Jacek Matusik

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 21 października 2021 r.

5 sprawy J. O., syna T. i A., ur. (...) w C.

6 skazanego wyrokiem łącznym

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9 z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 552/20

I. zmienia zaskarżony w ten sposób, że:

101. uchyla rozstrzygnięcia z punktów: 1, 2, 3 i 4,

112. ustala iż skazany J. O. przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z 91 § 1 k.k., za które został prawomocnie skazany wyrokami: Sądu Rejonowego w Kole, sygn. II K 105/17 (pkt 16), Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie, sygn. II K 1254/17/K (pkt 17), Sądu Rejonowego w Ciechanowie, sygn. II K 181/17 (pkt 18), Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. VIII K 1021/17 (pkt 19), Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, sygn. IX K 1050/16 (pkt 20), Sądu Rejonowego w Ciechanowie, sygn. II K 616/17 (pkt 21), Sądu Rejonowego w Żninie, sygn. II K 386/17 (pkt 22), Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej, sygn. II K 536/17 (pkt 23), Sądu Rejonowego w Sosnowcu, sygn. III K 1/18 (pkt 24), Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie, sygn. II K 7/18/K (pkt 25), Sądu Rejonowego w Ciechanowie, sygn. II K 202/17 (pkt 26), Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie, sygn. II K 167/18/S (pkt 27), Sądu Rejonowego w Wieliczce, sygn. II K 968/17 (pkt 28), Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie, sygn. II K 51/18/N (pkt 29), Sądu Rejonowego w Mysłowicach, sygn. II K 717/17 (pkt 30), Sądu Rejonowego w Tarnowie, sygn. II K 2162/17 (pkt 31), Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie, sygn. XIV K 841/17 (pkt 32), Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie, sygn. II K 714/18/K (pkt 33), Sądu Rejonowego w Mielcu, sygn. II K 337/18 (pkt 34), Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, sygn. IV K 15/18 (pkt 35), Sądu Rejonowego w Nysie, sygn. II K

827/18 (pkt 36), Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, sygn. V K 977/18 (pkt 37), Sądu Rejonowego dla Krakowa- Podgórze w Krakowie, sygn. II K 22/19/P (pkt 38), Sądu Rejonowego w Myśliborzu, sygn. II K 496/18 (pkt 39), Sądu Rejonowego w Rzeszowie, sygn. II K 35/18 (pkt 40), Sądu Rejonowego w Legionowie, sygn. II K 1169/17 (pkt 41), dopuścił się w warunkach ciągłości przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k.,

123. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020r. w związku z art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 łączy kary pozbawienia wolności wymienione w pkt 2 i wymierza skazanemu J. O. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 105/17 od dnia 23.07.2021 roku do dnia 21.10.2021 roku,

II. stwierdza, że w częściach nie podlegających łączeniu wyroki pozostawia do odrębnego wykonania,

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach Sądu Rejonowego w Ciechanowie: sygn. akt II K 1313/08 (pkt 1), sygn. akt II K 95/09 (pkt 2), sygn. akt II K 615/09 (pkt 3), sygn. akt II K 582/09 (pkt 4), sygn. akt II K 131/10 (pkt 5), sygn. akt II K 37/10 (pkt 6), sygn. akt II K 401/10 (pkt 7), sygn. akt II K 66/12 (pkt 9), sygn. akt II K 763/16 (pkt 10), Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygn. akt VII K 763/10 (pkt 8), Sądu Rejonowego w Kielcach sygn. akt II K 150/17 (pkt 11), Sądu Rejonowego w Żywcu sygn. akt II K 137/17 (pkt 12), Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi sygn. akt VI K 529/17 (pkt 13), Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt X K 275/17 (pkt 14), Sądu Rejonowego w Żywcu sygn. akt II K 409/17 (pkt 15);

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 zł. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatku VAT;

V. zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Anna Zawadka SSO Adam Bednarczyk SSO Jacek Matusik

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 633/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok łączny Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 21 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II K 552/20</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		J. O.	Zachowanie i postawę skazanego w dotychczasowym okresie pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić jako poprawne. Prognoza penitencjarna jest pozytywna;	Opinia o skazanym z ZK W.	272-286

2.		J. O.	Skazany jest słuchaczem VI semestru Liceum Ogólnokształcącego dla Dorosłych w Centrum (...) przy Zakładzie Karnym we W.;	zaświadczenie	288
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Opinia o skazanym z ZK W.	Opinia odnosi się szczegółowo do wszystkich aspektów zachowania skazanego w jednostce penitencjarnej; poprawne zachowanie podczas odbywania kary,			

		nie niweluje demoralizacji okazanej na wolności, ani nie stanowi przeciwwagi dla ciężaru popełnionych przestępstw;	
2.	Zaświadczenie z (...) we W.	Dokument wystawiony przez uprawniony podmiot, nie wzbudza wątpliwości co do wiarygodności;	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</p>			

**ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
I.	<p>1. Na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 2 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 568a § 1 kpk i art. 574 kpk, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny całości materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności, które przemawiały na korzyść skazanego,</p> <p>2. na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku poprzez nieustalenie i pominięcie wskutek braku wszechstronnej</p>	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności że:

- przestępstwa opisane wyrokami w pkt 14-41 zaskarżonego wyroku łącznego dotyczą popełnienia czynów z art. 286 kk , zostały popełnione w podobny sposób i w podobnych okolicznościach, w krótkich odstępach czasu w latach 2016-2017, należą do ciągu przestępstw , co uzasadniałoby zastosowanie przy wydaniu wyroku łącznego i kary łącznej art. 91 § 3 kk,

-pomędzy czynami skazanego zachodzi związek przedmiotowo-podmiotowy i czasowy uzasadniający zastosowanie zasady pełnej absorpcji,

Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny,

częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Obrońca zasadnie zarzucił, że Sąd I instancji nie rozważył w sposób wszechstronny i wnikliwy całości materiału dowodowego, co doprowadziło do pominięcia w ustaleniach sądu istotnych okoliczności dla wydania wyroku łącznego i orzeczenia kary łącznej.</p> <p>W pierwszej kolejności Sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę, że J. O. zdecydowanej większości przestępstw, za które został skazany wymienionymi w punkcie 1 zaskarżonego wyroku łącznego wyrokami, ewidentnie dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, o jakim jest mowa w art. 91 § 1 k.k.</p> <p>W istocie przestępstwa opisane w pkt</p>	

14-41
komparycji
wyroku łącznego
dotyczą
popelnienia
czynów z art.
286 § 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1 k.k.
popelnionych
przy
wykorzystaniu
takiej samej
sposobności w
krótkich
odstępach czasu
(kilku miesięcy)
w okresie od
24.09.2015r. do
31.07.2017r.
Przestępstwa te
polegały na
wyłudzeniu
pieniędzy
poprzez
wprowadzanie w
błąd kupujących
co do zamiaru
wywiązywania
się z
zawieranych
przez niego
umów
dotyczących tego
rodzaju towarów
(amplituner,
karty graficzne,
konsola do gier,
telewizor,
laptop, procesor
komputerowy,
telefony
komórkowe)
wystawianych
do sprzedaży
na popularnym
portalu
internetowym
(...), a następnie
nie wysyłanie
przesyłek z

zamówionym
towarem .
Czynów tych
w liczbie 112
dopuścił się
na przestrzeni
niemal dwóch
lat. Sąd podziela
argumentację
obrońcy, że
gdyby zamiast
kilkudziesięciu
odrębnych
postępowań,
które toczyły się
wobec
skazanego o te
czyny,
prowadzone
było jedno
postępowanie
karne, to
zostałyby
przypisany mu
jeden lub dwa
ciągi
przestępstw
zamiast
kilkudziesięciu
czynów
pozostających w
zbiegu realnym
i kilku ciągów
przestępstw.

Nie ma jednak
racji obrońca,
że wszystkie
czyny opisane
wyrokami w pkt
14-41
zaskarżonego
wyroku łącznego
zostały
popelnione w
warunkach
jednego ciągu
przestępstw i
obecnie jest
możliwe

wymierzenie kary łącznej poprzez zastosowanie do wszystkich tych czynów kwalifikacji prawnej z art. 91 § 3 k.k., gdyż na przeszkodzie włączenia czynów opisanych w wyrokach z pkt 14 i 15 do jednego ciągu przestępstw, stoi wykonanie kar orzeczonych w tych sprawach przed datą wydania wyroku łącznego. Obecnie kary orzeczone w tych sprawach nie podlegają już wykonaniu.

Na wstępie należy zaznaczyć, że ustawą z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz.U.

2020, poz. 1086)
znowelizowany
został przepis
art. 85 § 1 k.k.,
który swą treścią
nawiązał do
wersji
obowiązującej
przed dniem
1 lipca 2015r.,
odwołującej się
- przy badaniu
przesłanek do
wydania wyroku
łącznego - do
dat popełnienia
kolejnych
przestępstw, za
które skazano
sprawcę oraz
dat wydania
poszczególnych
wyroków
skazujących.
Ustawa ta weszła
w życie z dniem
24 czerwca
2020r.

Jednocześnie
jednak w
regulacji tej
zawarto przepis
81 § 1 i
2, zgodnie z
którymi przepisy
dotyczące
orzekania kary
łącznej/wyroku
łącznego w
dotychczasowym
brzmieniu
stosuje się do kar
prawomocnie
orzeczonych
przed dniem
wejścia w życie
niniejszej
ustawy,
natomiast

przepisy w
znowelizowanym
brzmieniu
stosuje się do kar
prawomocnie
orzeczonych po
dniu wejścia w
życie niniejszej
ustawy.

Z powyższego
wynika zatem,
że skoro wobec
J. O. ostatni
wyrok skazujący
zapadł przed
wejściem w życie
tejże ustawy,
do rozpoznania
apelacji i analizy
możliwości
wydania wyroku
łącznego sąd
odwoławczy
obowiązany był
stosować
przepisy
rozdziału IX
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
obowiązującym
przed dniem 24
czerwca 2020r.
Trzeba wobec
tego
przypomnieć, że
obowiązujące
wówczas
przepisy
obowiązek
orzeczenia kary
łącznej
uzależniały od
spełnienia
dwóch
warunków:
orzeczenia kar
tego samego
rodzaju lub

podlegających
łączeniu, a także
tego, aby kary
te „podlegały
wykonaniu” (art.
85 § 2
k.k.). Jest więc
oczywistym, że
takiego
charakteru nie
mają kary, które
już zostały
wykonane, a
kwestia ta
podlega kontroli
sądu na każdym
etapie
postępowania.
Jak bowiem
wskazuje się
dość jednolicie
w orzecznictwie
Sądu
Najwyższego, w
związku z
aktualnym
brzmieniem art.
85 § 2 k.k.,
w sprawach
dotyczących
wydania wyroku
łącznego sąd
odwoławczy
oczywiście jest
zobowiązany do
badania z
urzędu, czy w
czasie po
wydaniu wyroku
przez sąd
pierwszej
instancji nie
doszło do
zmiany stanu
faktycznego na
skutek
wykonania w
całości choćby
jednej z kar
podlegających

łączeniu, a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić (patrz: wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 27 czerwca 2019r., sygn. V KK 235/18; z dnia 23 stycznia 2019 r., V KK 516/18; czy uzasadnienie uchwały dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 3/18).

Z powyższego wynika zatem, że niezalenie od obowiązującej w postępowaniu odwoławczym reguły ne peius sąd drugiej instancji ma obowiązek kontroli, czy na dzień wyrokowania kary objęte nieprawomocnym węzłem kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym na korzyść skazanego wyrokiem łącznym nadal podlegają łączeniu, czy też - na skutek wykonania którejkolwiek z nich, zmianie uległ stan faktyczny,

rzutujący również na możliwość wymierzania kary łącznej. W konsekwencji więc już w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w dniu 21 kwietnia 2021r. kara orzeczona wyrokiem **Sądu Rejonowego w Rzeszowie** w sprawie **X K 275/17 (pkt 14)** była już wykonana (co nastąpiło z dniem 29 maja 2020r), a w toku postępowania odwoławczego nastąpiło również wykonanie kary orzeczonej wyrokiem **Sądu Rejonowego w Żywcu w sprawie II K 409/17** (co nastąpiło z dniem 23.07.2021r.). Sąd Odwoławczy musiał zatem uwzględnić wykonanie tych dwóch kar, które obecnie nie podlegają już wykonaniu. Zmiana wyroku musiała być zatem znacznie szersza, a wynikała z potrzeby

zastosowania
art. 440 k.p.k.

Mając na uwadze treść przepisu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez skazanego czynów opisanych w wyrokach z pkt 16-41, nie ulega żadnym wątpliwościom, jest to wręcz nad wyraz oczywiste, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób (a nawet w ten sam sposób), z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu (nieraz dzielił je zaledwie jeden dzień), zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Oczywiście też jest, że wszystkie czyny polegające na wyłudzeniu pieniędzy za towary wystawione do sprzedaży na

portalu internetowym, były kwalifikowane z tego samego przepisu.

W przypadku skazania odrębnymi wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw znajduje zastosowanie art. 91 § 3 k.k. Przepis ten określa zasady postępowania w sytuacji, gdy zostały spełnione warunki do przyjęcia ciągu przestępstw, lecz z jakichś powodów doszło do odrębnego skazania sprawcy za przestępstwa należące do ciągu różnymi wyrokami, tak jak stało się to w przypadku skazania T. S. za przestępstwa popełnione na szkodę różnych hoteli. Przyjęte w art. 91 § 3 k.k. rozwiązanie pozwala na zachowanie wynikających z ciągu przestępstw

konsekwencji w zakresie wymiaru kary również wtedy, gdy doszło do odrębnego skazania za przestępstwa objęte znamieniem ciągłości. W takim przypadku sąd wydając wyrok łączny nie jest związany treścią art. 86 § 1 k.k., wyznaczającego granice kary orzekanej w wyroku łącznym, lecz treścią art. 91 § 3 k.k., który wprowadza zakaz wymierzenia w wyroku łącznym kary przekraczającej górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z przestępstw objętych postępowaniem o wydanie wyroku łącznego wyczerpuje (por. Piotr Kardas w: Kodeks karny, Część Ogólna red. Andrzej

Zoll, Zakamycze 2004).

Nie ma jednak racji obrońca, że pomiędzy czynami skazanego zachodzi tak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy i czasowy, który uzasadnia zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Fakt tożsamości podejmowanych przez skazanego zachowań przestępczych świadczy o utrwalonej tendencji do wchodzenia w konflikt z prawem i znacznym stopniu demoralizacji skazanego.

Zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek przedmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego

zbiegu przestępstw lub czynu ciągłego, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Wbrew zarzutom skarżącego za przyjęciem zasady absorpcji nie przemawia względ na prewencję indywidualną, czy prognoza penitencjarna i społeczno – kryminologiczna.

Zarzut obrońcy sformułowany w pkt I.2) jest zatem zasadny tylko w części.

Na podstawie art. 438 pkt 1a kpk naruszenie przepisów prawa materialnego tj. :

1) art. 86 § 1 Kodeksu karnego poprzez błędne zastosowanie przy wydaniu zaskarżonego wyroku łącznego i wymierzenie skazanemu kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu szczególnego tj.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

art. 91 § 3
Kodeksu
karnego,
orzeczona kara
łączna nie może
przekroczyć
górną granicy
ustawowego
zagrożenia
zwiększonego o
połowę,
przewidzianego
w przepisie
stanowiącym
podstawę
wymiaru kary
dla każdego z
tych
przestępstw,

2) art. 91
§ 3 Kodeksu
karnego poprzez
niezastosowanie
w/w przepisu
przy wydaniu
wyroku łącznego
i orzeczeniu
wobec
skazanego kary
łącznej, podczas
gdy
przestępstwa
opisane
wyrokami w pkt
14-41
zaskarżonego
wyroku łącznego
dotyczą
popelnienia
czynów z art.
286 kk, zostały
popelnione w
podobny sposób
i w podobnych
okolicznościach,
w krótkich
odstępach czasu

w latach 2016-2017,	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zarzut obrońcy jest w pełni zasadny albowiem przyjęte w art. 91 § 3 k.k. rozwiązanie pozwala na zachowanie wynikających z ciągu przestępstw konsekwencji w zakresie wymiaru kary również wtedy, gdy doszło do odrębnego skazania za przestępstwa objęte znamieniem ciągłości. W takim przypadku sąd wydając wyrok łączny nie jest związany treścią art. 86 § 1 k.k., wyznaczającego granice kary orzekanej w wyroku łącznym, lecz treścią art. 91 § 3 k.k., który wprowadza zakaz wymierzenia w	

wyroku łącznym kary przekraczającej górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z przestępstw objętych postępowaniem o wydanie wyroku łącznego wyczerpuje (por. Piotr Kardas w: Kodeks karny, Część Ogólna red. Andrzej Zoll, Zakamycze 2004).

Podnieść należy, że kara orzekana wyrokiem łącznym na podstawie art. 91 § 3 k.k. w sytuacji, gdy sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., jest karą łączną, której podstawę stanowią kary z osobna wymierzone za te przestępstwa. Dolną granicą tej kary jest

najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, a górną - sumą tych kar, która jednak nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., I KZP 20/14, OSNKW 2014 z. 11 poz. 81). Należy też mieć na względzie, że przepis art. 91 § 3 k.k. nie obliguje do orzekania jednej kary w miejsce prawomocnie orzeczonych w dwóch lub więcej wyrokach kar za przestępstwa należące do określonego w art. 91 § 1 k.k. ciągu przestępstw, lecz jedynie dodatkowo koryguje górną granicę orzekanej w wyroku łącznym

kary łączącej
kary
wymierzone w
różnych
wyrokach za
przestępstwa
należące do
ciągu
przestępstw.

Tym samym w
sytuacji, kiedy
różnymi
wyrokami
wymierzono
wobec tego
samego sprawcy
jednorodnjowe
kary lub
podlegające
łączeniu za
pozostające w
zbiegu realnym
przestępstwa, z
których jedynie
część należy do
ciągu
przestępstw,
należy orzec w
wyroku łącznym
jedną karę
łączącą
wszystkie te
kary (por. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Białymstoku z
dnia 6 grudnia
2012 r., II AKa
219/12, Lex nr
1271800).

W niniejszej
sprawie
połączeniu
podlegały
wyłącznie kary
orzeczone wobec
J. O. za
przestępstwa
oszustwa (czyny

pojedyncze i
ciągi
przestępstw)
polegające na
wyłudzeniu
pieniędzy za
towary
wystawione na
portalu
internetowym za
które został
prawomocnie
skazany
wyrokami
opisanymi w pkt
16-41, a zatem
kara łączna
pozbawienia
wolności nie
może
przekroczyć 12
lat. Wskazać
należy, że
wszystkie czyny
skazany popełnił
przed datą
wydania wyroku
przez **Sąd
Rejonowy w
Kole z dnia
29 sierpnia
2017r. sygn.
akt II K 105/17
(pkt 16)**, który
należy uznać za
pierwszy wyrok,
który zapadł
w stosunku do
któregokolwiek z
tych
przestępstw.
Dolną granicę
kary łącznej
wyznacza zaś
najwyższa kara
jednostkowa.
Jest to kara
trzech lat i
sześciu miesięcy
orzeczona w

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie o sygn. akt VIII K 1021/17. Kara łączną może być zatem wymierzona w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 12 lat pozbawienia wolności.

Przepis art. 91 § 3 k.k. nakazuje orzeczenie wyrokiem łącznym jednej kary w stosunku do czynów objętych odrębnymi prawomocnymi wyrokami jednostkowymi, jeśli po stwierdzeniu, że spełnione są warunki wydania wyroku łącznego określone w art. 569 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. sąd stwierdzi, że w rzeczywistości zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw. Również celowościowe dyrektywy interpretacyjne przemawiają za tym, że okoliczność, iż

poszczególne skazania dotyczą przestępstw, które mogłyby utworzyć ciąg, winna być brana pod uwagę przy orzekaniu kary w wyroku łącznym.

Unormowanie z art. 91 § 3 k.k. ma dla sprawcy znaczenie gwarancyjne.

Nakazuje doprowadzenie do wymierzenia mu jednej kary za ciąg przestępstw, jeśli są podstawy do jego stwierdzenia, a więc także wtedy, gdy za przestępstwa należące do ciągu skazano go dwoma lub więcej wyrokami.

Normą zamieszczoną w tym przepisie ustawodawca zapewnia realizację zasad odpowiedzialności za ciąg przestępstw (M. Pietrzyk, Kara łączna a kara za ciąg przestępstw - próba wykładni art. 91 § 3 k.k., Palestra 2011, nr 7-8). Z powyższych względów zarzut

<p>obrońcy podniesiony w pkt II apelacji jest zasadny.</p>		
<p>Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary wymierzonej skazanemu w pkt I wyroku tj. 20 lat pozbawienia wolności z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a związanych z osobą skazanego, w szczególności z jego postawą i zachowaniem w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, postępów poczynionych przez skazanego w procesie resocjalizacji oraz związku przedmiotowo- podmiotowego i bliskości czasowej pomiędzy występkami, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jakimi objęty jest wyrok.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>W niniejszej sprawie, w zakresie orzeczenia zawartego w pkt. 1 dyspozytywnej części zaskarżonego wyroku, było dopuszczalne wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 12 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Tymczasem Sąd Rejonowy nie stosując przepisu art. 91 § 3 k.k. oraz uwzględniając maksymalny wymiar kary łącznej wskazany w przepisie art. 86 § 1 k.k. uznał w tym zakresie, iż sprawiedliwą karą dla skazanego J. O.</p>	

będzie kara 20 lat pozbawienia wolności, która stanowi maksymalny pułap kary łącznej tego rodzaju. Zdaniem Sądu Odwoławczego kara łączna pozbawienia wolności w takiej wysokości jest karą zbyt surową.

Jak podkreśla się w orzecznictwie „kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, aśle jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości

- pozostających w realnym zbiegu – przestępstw (wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa 511/13). Jakkolwiek, zgodnie z art. 86 § 1 k.k., przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania. Kara łączna, jako swoiste podsumowanie działalności przestępnej sprawcy musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Popelnienie

przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest elementem prognostycznym, przemawiającym za wymiarem kary łącznej surowszej od wynikającej z zastosowania absorpcji. Zważyć należy, iż „wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 października

2013 r., sygn. akt
II AKa 157/13).

Jak wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku Sąd
Rejonowy wziął
pod uwagę tylko
okoliczności
obciążające i
uznał, że za
wymierzeniem
kary w
maksymalnym
ustawowym
wymiarze
przemawia ilość
popelnionych
przestępstw,
wielokrotna
karalność oraz
przeciętne
zachowanie w
warunkach
izolacji.

Czyny za które J.
O. został skazany
wyrokami z
pkt.16-41
komparycji
zaskarżonego
wyroku, to
występki (110
czynów) z art.
286 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 §
1 k.k. popelnione
w okresie od
24.09.2015r. do
31.07.2017r.
Analizując
okoliczności
popelnienia
wskazanych
czynów, ich
znaczną ilość
oraz wymiar
wyrządzonej

łącznie szkody materialnej, która osiągnęła wartość ok. 100.000 złotych, należy odnotować, że dokonywanie oszustw jest sposobem na życie skazanego. Pomimo, że J. O. jest sprawcą wysoce niepoprawnym i zdemoralizowanym, a ilość występków wskazuje na utrwaloną tendencję do naruszania porządku prawnego, nie sposób jednak uznać aby jego blisko dwuletnia działalność przestępcza zasługiwała na karę łączną aż 20 lat pozbawienia wolności. Tego rodzaju kary wymierzane są z reguły za najgroźniejsze przestępstwa, zwłaszcza za morderstwa. Nawet za przestępstwa oszustwa, gdzie szkoda jest liczona w milionach złotych, z reguły nie są orzekane takie kary. W każdym razie

kara 20 lat
pozbawienia
wolności,
głównie za
wyłudzenie
pieniędzy od
nabywców pod
pozorem
sprzedaży
różnych
przedmiotów na
portalu
internetowym,
już na pierwszy
rzut oka jawi
się jako rażąco
surowa. Nie
sposób też nie
zauważyć, że
w przypadku
oskarżonego,
który obecnie
ma 30 lat, taka
kara miałaby
charakter nazbyt
represyjny.
Oskarżony
zakończyłby
odbywanie tej
kary dopiero
jako 50-letni
mężczyzna.

Z opinii
nadesłanej z
ZK W. wynika,
że zachowanie
skazanego w
trakcie
odbywania kary
jest oceniane
jako przeciętne.
Skazany został
39 razy
nagrodzony
regulaminowo i
tylko jeden raz
ukarany
dyscyplinarnie
za

nagromadzenie
leków oraz
usiłowanie
wniesienia do
celi po spacerze
tytoniu oraz
artykułów
żywnościowych.
Nie odnotowano
ze strony
skazanego
zachowań
agresywnych,
samoagresji, nie
stosowano
środków
przymusi
bezpośredniego.
Skazany wobec
przełożonych
jest
regulaminowy i
stara się nie
sprawiać
problemów
natury
wychowawczej.
Nie deklaruje
przynależności
do
nieformalnych
struktur
podkultury
przestępczej.
Relacje ze
współosadzonymi
układa w sposób
zgodny.
Aktualnie jest
zatrudniony
nieodpłatnie
jako pomoc
kuchenna w
kuchni jednostki
penitencjarnej.
W każdym
zakładzie w
którym
przebywał
pozostawał

zatrudniony i
wywiązywał się
poprawnie ze
swoich
obowiązków.
Obecnie jest
słuchaczem III
semestru
Liceum
Ogólnokształcącego,
z obowiązku
szkolnego
wywiązuje się
sumiennie i
terminowo.
Skazany wziął
również udział
w programie
resocjalizacji w
zakresie
przeciwdziałania
(auto) agresji
i przemocy.
Ogólna opinia
jest zatem
bardziej
pozytywna niż
przeciętna.

Poza tym istnieje
szereg
okoliczności
przemawiających
za
wymierzeniem
wobec
skazanego kary
łączniej bardziej
na zasadzie
absorpcji aniżeli
na zasadzie
kumulacji.

Przede
wszystkim, na co
zwrócił uwagę
obrońca,
wszystkie
popelnione
przez niego
czyny, godzą

w te same
dobra prawne i
zachodzi
pomiędzy nimi
więź czasowa.
Nie bez
znaczenia jest,
że zdecydowana
większość kar
podlegających
łączeniu była
stosunkowo
niska (14
wyroków poniżej
roku). Zauważyć
też należy, że
równie dobrze
wobec J. O.
mogło toczyć się
jedno zamiast
26 oddzielnych
postępowań.
Gdyby doszło do
jednoczesnego
skazania za
wszystkie
przestępstwa, co
do których
toczyło się 26
postępowań
karnych, kara
łączna za ciąg
przestępstw z
pewnością nie
oscylowałaby w
jej górnych
granicach.

Z tych
wszystkich
względów
należało uznać
zarzut rażąco
niewspółmiernej
kary za zasadny
i wymierzyć
wobec
skazanego
łączną karę 5

<p>lat pozbawienia wolności.</p> <p>Kara łączna orzeczona według zasady pełnej absorpcji stanowiłaby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla skazanego. Natomiast zarzut nieuwzględnienia przez Sąd I instancji istotnych w sprawie okoliczności łagodzących tj. pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej oraz osiągnięcia celu resocjalizacyjnego (zapobiegawczego i wychowawczego) wobec skazanego, należy uznać za zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1) Zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzeniem skazanemu kary łącznej z uwzględnieniem treści przepisu art. 91 § 3 Kodeksu karnego i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

orzeczenie
wobec
skazanego kary
łączonej
nieprzekraczającej
12 lat
pozbawienia
wolności,

2) Ewentualnie
zmianę
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
wymierzenie
skazanemu kary
łączonej 3 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności przy
zastosowaniu
zasady pełnej
absorpcji,

3) Ewentualnie
o uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania ,

4) Zasądzenie
kosztów pomocy
prawnej
udzielonej z
urzędu wg norm
przepisanych za
II instancję,
które nie zostały
opłacone w
całości ani też w
części.

Zwiążle o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo

zasadny albo niezasadny.	
<p>Wniosek o zastosowanie przepisu art. 91 § 3 kk i orzeczenie wobec skazanego kary nieprzekraczającej 12 lat pozbawienia wolności jest zasadny, z uwagi na zaistnienie przesłanek do zakwalifikowania czynów z pkt 16-41 jako ciągu przestępstw.</p> <p>Natomiast wniosek o zastosowanie zasady pełnej absorpcji i wymierzenie kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest niezasadny.</p> <p>Zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego</p>	

zbiegu
przestępstw lub
czynu ciągłego, a
taka sytuacja w
tej sprawie nie
miała miejsca.

Wbrew
zarzutom
skarżącego za
przyjęciem
zasady absorpcji
nie przemawia
względ na
prewencję
indywidualną,
czy prognoza
penitencjarna i
społeczno –
kryminologiczna.

Warto spojrzeć
na sprawę przez
pryzmat całości
działalności
przestępnej
skazanego, który
popelniał
przestępstwa
regularnie, na
przeźreni
dwóch lat, a
przed
popelnieniem
kolejnych
przestępstw nie
ustrzegły go
wydawane w
stosunku do
niego
wcześniejsze
wyroki
skazujące.
Wskazana
okoliczność
umacnia Sąd
Odwoławczy w
przekonaniu, iż
skazany wykazał
rażąco

lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych, dlatego kara łączna orzeczona według zasady pełnej absorpcji stanowiłaby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla skazanego.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Sąd Rejonowy wydając w dniu 21 kwietnia 2021r. zaskarżony wyrok łączny nieprawidłowo zastosował przepis art. 85

	<p>k.k. w obowiązującym wówczas brzmieniu, gdyż połączył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt X K 275/17 (pkt 14), która w dacie wydania wyroku była już wykonana (co nastąpiło w dniu 29.05.2020r.). Ponadto już po wydaniu wyroku łącznego sytuacja procesowa J. O. uległa dalszej zmianie bowiem z dniem 23.07.2021r. została wykonana kolejna kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu sygn. akt II K 409/17 (pkt 15).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Z rozważań przedstawionych w punkcie 3.1</p>		

i przytoczonych tam orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że sąd odwoławczy ma obowiązek kontroli- w płaszczyźnie art. 440 k.p.k. - całości zaskarżonego wyroku łącznego pod kątem istnienia warunków określonych w art. 85 § 2 k.k. (w brzmieniu przed dniem 20 czerwca 2020r.), bowiem nieuwzględnienie zmian stanu faktycznego (wykonania choćby jednej z kar objętych tym wyrokiem) prowadzi do naruszenia art. 440 k.p.k.. Objęcie węzłem kary łącznej kary, która została już odbyta, a więc „nie podlega wykonaniu” stanowi rażącą obrazę prawa materialnego i tylko wtedy, gdyby uwzględnienie wykonania kary po wydaniu wyroku sąd I instancji uniemożliwiało

w ogóle wydanie wyroku łącznego prymat mają reguły procesowe (ne peius) przed wymogiem respektowania przepisu prawa materialnego. W odniesieniu do J. O. w dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy sytuacja taka nie zachodziła.

W związku z tym, że w wymienionych sprawach opisanych w pkt 16-41 orzeczono kary podlegające łączeniu, które w dacie orzekania przez sąd odwoławczy nie zostały wykonane i nie zachodziły wobec nich przesłanki z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r.) Sąd Okręgowy obowiązany był zmienić, w trybie art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok poprzez uchylenie jego merytorycznych rozstrzygnięć i orzeczenie kary łącznej przy

uwzględnieniu,
że czynów
opisanych w
wyrokach z pkt
16-41 skazany
dopuścił się w
warunkach ciągu
przestępstw
określonych w
art. 91 § 1 k.k.

5.
**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11. Przedmiot
utrzymania w
mocy

Zwięźle o
powodach
utrzymania w
mocy

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11. Przedmiot i
zakres zmiany

0.0.1Z powodów
omówionych w
punkcie 3.1 i

<p>4.1 należało zmienić wyrok co do meritum - poprzez uchylene orzeczeń co do poprzednio wymierzonej kary łącznej i wymierzyć karę łączną za przestępstwa należące do ciągu przestępstw w wymiarze nie przekraczającym górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę przewidzianego w przepisie art. 286 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Uwzględniając wysokość i rodzaj kar podlegających łączeniu sąd odwoławczy mógł orzec karę w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 12 lat pozbawienia wolności, przy czym w istocie kara łączna nie obejmuje dwóch kar pozbawienia wolności orzeczonych w</p>	

wyrokach z pkt 14 i 15 , które zostały już wykonane przed wydaniem wyroku łącznego.

Zmiana zaskarżonego wyroku wynika z uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy.

Brak podstaw do zastosowania wobec skazanego zasady absorpcji, jakkolwiek kierując się treścią opinii uzyskanej z ZK we W. sąd orzekł karę proporcjonalną do ilości popełnionych czynów, czasookresu przestępnej działalności skazanego oraz bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego zachodzącego pomiędzy czynami. W ocenie Sądu Okręgowego kara łączna w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności należyście uwzględnia

wszystkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary łącznej.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	o wynagrodzeniu obrońcy skazanego za udzielenie pomocy prawnej	

	<p>z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 5 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	
V.	<p>Wobec odbywania przez skazanego kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od wydatków w postępowaniu odwoławczym uznając, że skazany nie będzie w stanie ich uiścić.</p>	
7. PODPIS		
<p>Sędzia Anna Zawadka Sędzia Jacek Matusik Sędzia Adam Bednarczyk</p>		